BU EYLÜL BAŞKA EYLÜL -1

Zeynep TOKATLI

Eylül…Yeni bir mevsimin başlangıcı, yeşil yaprakların yerini sarı-turuncu yapraklara bıraktığı, hafif esen rüzgarlarla saçların okşandığı, okulların çocuklara, çocukların okullara kavuştuğu ay.

Ben küçüklüğümden beri eylül ayını pek sevmezdim. Sıcak ve güneşli geçen muhteşem üç aylık tatilden sonra eylülün gelmesi demek alıştığım rahatlıktan çıkıp okula dönmek demekti. Okulu ve öğrenmeyi çok seven bir çocuk olmama rağmen ağustostan eylüle geçiş benim için hep biraz zordu. Fakat bu sene eylülü hiç beklemediğim bir heyecan ile bekledim. Eylül projesi haberini alır almaz içimi kaplayan heyecan ile yaklaşık iki ay boyunca çocuklarla bir araya geleceğim anı bekledim.

Ve o gün geldi çattı. 13 Eylül'ü 14 Eylül'e bağlayan gece 17 saatlik yolculuğumuz bilim otobüsü ile başlamış oldu. Önce gecenin karanlığında Yozgat'ı geçtik, güneşi Sivas 'da selamladık. Sonra Erzincan, Erzurum ve en son durak Ardahan. Sonra geri döneceğimizi bilerek geçtik Göle'den, Hanak'tan, Çıldır'dan, Damal'dan.

14 Eylül Pazar günü saatler akşam beşe doğru gelirken vardık Posof Halit Paşa YİBO'ya . Otobüsten iner inmez dağların ortasında bu muhteşem doğaya ulaştığımız için büyük bir mutluluk duyduk.

Çocuklar pazartesi sabah geldikleri için ilk gece yalnız ve sessizdi. Ama bu sessizlik ertesi gün duyacağımız nice kahkahanın habercisiydi. O gece on dört gün boyunca Ardahan'ın her köşesine ulaşmaya çalıştığımız bilim maceramızın ilk gecesiydi

Gecesi ne kadar sessizse sabahın ilk ışıklarında da Halit Paşa YİBO'da sessizlik hakimdi saatler sabah sekize gelen kadar.

Ve o an, yurttan okula geçerken bahçede gördüğümüz ilk çocuklar, Ardahan' da ki ilk İlkyarlarımız..

Hemen bi koşu gidip çivi alarak çocukların yanına gittik. Gözlerindeki utangaçlık ve merak ile bize bakıyorlar. Ellerine birer çivi vermişiz onlara bakıyoruz. Biraz bizden uzaklaşıyorlar çekindikleri için, biz de onları daraltmadan yanlarında durarak onlara çivileri pes etmeden çabalarlarsa ancak açabileceklerini söylüyoruz.

Onlarla birlikte biz de deniyoruz tekrar tekrar, bizim yaptığımızı görünce onlar daha da çok hevesleniyorlar. Nihayetinde çiviler birer birer çözülmeye başlıyor.
"Abla ben çıkardım." sesleri geliyor etraftan.
"Hadi o zaman geri takın diyorum." cevap olarak ise "Abla elimde oynarken açıldı." geliyor. Yine tekrar vurguluyorum pes etmemeyi, tekrar tekrar deneniyor kimisi üç, dört kez takıp çıkarıyor, kimisi son ana kadar çabalıyor.

Çiviler birer birer toplanıyor en sonunda. Sonra Bilal abileri çocukları çember olmaları için yanına çağırıyor. Hep birlikte el ele verip çemberi yapıyoruz, sonra da sabah sporuna başlıyoruz. Çocuklar kahkahalarla gülerek yapıyorlar sporlarını. Spordan sonra çocukları sunum salonuna alıyoruz sabah sunumu için.

Onlar sunumdayken Süngülü Ortaokulu geliyor misafir olarak. Onları bahçede karşılıyoruz. Onlarla da tanışıyoruz. Hepsinin gözlerindeki parlayan yıldızlara gülümseyerek bakıyoruz.

Gelen kızlarla sohbet ederken bazı arkadaşlarının ne olacağını bilmedikleri için gelmediklerini söylüyorlar. Ben de diyorum ki "Artık onlara anlatırsınız bugün yaptıklarımızı." Kızlardan biri tüm kalbinin güzelliği ile konuşuyor
"Biz anlatırsak üzülürler gelmedikleri için, en iyisi anlatmayalım."
Yüzümde küçük bir tebessümle arkadaşlarının en ufak üzüntüsünü istemeyen ülkemin parlak geleceğine bakıyorum.

Sabah sunumundan sonra çocukları sınıflara alıyoruz ve etkinliklerimiz başlıyor. Halit Paşa YİBO'da önce edebiyat etkinliği yapıyorum kütüphanede. Sarıya boyanmış cıvıl cıvıl duvarların arasında YüzYüz'ü okuyorum çocuklara. Hepsi merakla dinliyorlar sonra hikâyeyi yarıda kesip devamını getirmelerini istiyorum. Gelen fikirler üzerine konuşup kitabı tamamlıyoruz.

Ardından projenin ve İLKYAR'ın ilk kimya etkinliğini yapıyorum Posof'ta. İlk başta tedirgin olsam da deneyleri yaptıkça çocukların gözlerindeki merakı ve mutluluğu görünce ben de büyük bir mutlulukla devam ediyorum etkinliğe.

Etkinlik aralarında koridor deneyleriyle çocuklarla buluşuyoruz. Alıyorum elime bardağı soruyorum
"Boyumu daha uzun, ağız kısmının çevresi mi?"
Bazıları boyu diyor bazıları da "Abla soruyorsan kesin çevresi daha uzundur." diyor.
Hep birlikte ölçüyoruz bardağın boyunu ve çevresini.
Anlatıyorum çocuklara çoğunlukla neden ilk başta yanıldığımızı.

Öğle arası olduğunda dışarıda çocuklarla oyunlar oynamaya başlıyoruz. Etrafıma bakıyorum Metin abi çocuklarla ip atlıyor, Beren abla çocuklarla voleybol oynuyor. Ben de bir köşede oturan çocukların yanlarına gidip elimdeki hulo-hopu uzatıyorum. Onlarla birlikte arada ben de deniyorum çevirmeyi. Sonra aklımıza uçurtmamız olduğu geliyor ve Metin abileri ve Tuğba ablalarıyla birlikte uçurtmayı uçurmaya çalışıyoruz. Havanın rüzgârsız oluşuyla bunu akşama saklıyoruz.

Tekrardan başlayan etkinliklerimiz akşama doğru son buluyor. Sıra çocuklarla atölye yapmaya geliyor. İmalat atölyesinde hep birlikte topaçlar yapıyoruz. Tam sonlarına yaklaşırken beş yaşındaki Elif geliyor babasıyla. Minicik elleriyle o da kendi topacını yapıyor.

Atölyelerin bitimiyle çocuklarla birlikte yemek yiyip son kez dışarı çıkıp yeniden oyunlar oynamaya başlıyoruz. İlk başta halat çekme yarışıyla başlıyoruz, sonra hep birlikte yakan top oynuyoruz.

Okulun merdivenlerinde oturan bir grup görüp yanlarına gidiyorum. Siz niye katılmıyorsunuz diye sorduğumda onların tiyatro atölyesinde Küçük Prens tiyatrosuna çalıştıklarını ve o anda da onu prova ettiklerini öğreniyorum ve tiyatro oyunu için ben de heyecanla beklemeye başlıyorum.

Artık akşam sunumu saati gelince içeri geçiyoruz. On sekiz Guinness Rekoru olan Erden Eruç ile tanışıyor çocuklar. Hatta ona soru sorma fırsatı bile yakalıyorlar. Heyecanla kalkıyor elleri havaya soru sormak için. Onların heyecanıyla bizler de heyecanlanıyoruz.

Sıra tiyatro ve koro gösterilerine geliyor. Önce Nursima ablaları eşliğinde koro ekibi çıkıyor. Biz de hep bir ağızdan onlara eşlik ediyoruz. Sonra sahne minik tiyatroculara geçiyor. Küçük Prens kitabından alınan kesitlerden oluşan bu tiyatrodaki çocukların emeklerini görünce gözlerim doluyor. Ve günümüzü gece deneylerimizle sonlandırıyoruz.

Akşam çocuklar yatmadan önce birkaç dakika sohbet etmek için odalarına geçiyoruz. Gülnihal ile tanışıyorum. Kendisi aynı zamanda tiyatroda Küçük Prens'in gülünü oynuyordu. Adı Gül diye bu rolü almış. Onlarla olan tatlı sohbetimiz uyku saatleri geldiği için sonlanıyor. Posof'taki son gecemiz de tatlı anıların vücudumuzda bıraktığı etkiyle başlıyor.

16 Eylül sabahı ayrılıyoruz Posof Halit Paşa YİBO'dan . Yolumuz Damal'a dönüyor. Yaklaşık bir saat süren yolculuğumuz Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel Ortaokuluna varmamız ile son buluyor. Okula vardığımızda halihazırda okulda oldukları için elime çivi alıp hemen otobüsten iniyorum. Çocuklar meraklı bakışlarla otobüse bakıyorlar.

Elimdeki çivileri minicik ellere bırakıyorum. Yanıma gelen bir öğretmen "Onlar daha birinci sınıf okula yeni başladılar. Ağızlarına alırlar dikkat edin." diyor.
O zaman bu ellerin neden bu kadar minicik olduğunu anlıyorum. Daha harfleri yeni öğrenen, okula gelişlerinin ikinci haftası olan mini mini birler onlar.

Önce sabah sunumuna alıyoruz çocukları. Sabah sunumunun ardından etkinliklerimiz hızla başlıyor.
İlk etkinliğim yedinci sınıflarla edebiyat etkinliği. Hikâye tamamlama etkinliği yapıyoruz hep birlikte. Ama karakterler çok özel, konu bir başka güzel. *Atatürk, Mehmet Akif Ersoy ve Kazım Karabekir*… Kurtuluş Savaşı sonrası Cumhuriyet'in ilanı ve İstiklal Marşı'nın kabulü üzerine bir hikâye kuruyoruz. Herkes birer cümle ekliyor. En son Ezgi söz hakkı alıp hepsini anlatıyor hikayemizin. İşte o zaman edebiyat etkinliğinin ne kadar kıymetli ve etkili olduğunu anlıyorum.

Sonraki etkinlik saatlerinden birinde birinci sınıflara etkinliğe giriyoruz Nursima ablaları ile. Sınıftan içeri girer girmez elimi biri tutup

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim bana hediye mi getirdin? " diyor elimdeki kutuyu göstererek minik Berk. Kutunun içine bakmaya çalışıyor merakla. Müzikle başlayan etkinlik saatimiz yüz boyaması ile son buluyor. Hepsi kedi ve köpek olmak istiyor. Özenle çizim yapıyoruz yüzlerine.

Berk ile yolumuz öğle arasında tekrar kesişiyor. Beni görünce yanıma gelip bacaklarıma sarılıyor *"Öğretmenim beni bırakıp gittin sandım."* diyor. Ben de ona elimdeki topu gösterip top almaya gitmiştim diyorum ve hep birlikte top oynamaya başlıyoruz. Güneşten hoşlanmayan Berk yanımızdan kalkıp gölgeye gitmek isteyince biz de peşinden kalkıyoruz ama gözden kayboluyor. Sonra sunum salonunda hocamızın liselilere sunumu sürerken arkasında projektörden yansıyan görüntüler, sahnede önde Berk tahta arabayı sürerken buluyoruz.

Bu güzel okuldaki etkinliklerimizi dış deneylerde su roketimizi uçurup sonlandırıyoruz.

Ardından okula çok yakın olan Damal Çok Programlı Anadolu Lisesi'ne geçtik. Okulun bahçesine indiğimizde yurdun pencerelerinde bize bakan gençlere içtenlikle el salladım. Onlar da bizden gelen tepkiyle el sallamaya başladılar.

Kızlarla yemekten önce biraz çalışma odasında sohbet ettik. Yemek saatinde de hep birlikte yemek yedik. Sonra akşam sunumu başladı. Gençler pür dikkat takip ediyordu sunumu.

Sunumdan sonra onlara çeşitli deneyler yaptık.

Sena ablaları masa deneyleri yaparken Bilal abileri kendi el emeği yapımı olan Akustik Levitron'u gösterdi.

Beren ve Esra ablaları kimya etkinliğinden seçme iki deneyi gerçekleştirdiler . Bizler de gece deneylerini yaptık onların ardından.

Deneylerden sonra çay içtik kek ve ceviz eşliğinde. Bizler cevizleri kıramayınca kızlar bize yardımcı oldu. Bu vesileyle kızlarla daha da kaynaştık. Çaylarımızı içince buradaki akşamımız da sonlandı.

17 Eylül sabahı Bilim Otobüsü'nün yolu Hanak'ın üç farklı köşesine düştü. Ben Atatürk Ortaokulu'ndaydım. Sabah eşyaları otobüsten indirdikten hemen sonra çocuklar gelmeye başladı .

İlk gelen Yağız'dı. Onunla birlikte çiviyi çözmeye çalıştık okulun önünde. Havanın soğukluğunu hissedince içeri geçtik birlikte. Yağız açmaya çalışırken diğer arkadaşları da gelmeye başladı. Hatta elimizdeki çiviler bitince yapanlar yapmayanlara ellerindeki çivileri vermeye başladı.

Okulun giriş koridorunda herkes büyük bir heyecanla çiviyi çözmeye çalışıyordu. Çividen sonra sabah sunumuyla devam ediyoruz güne. Sunumun hemen ardından etkinliklere başlıyoruz.

Robot etkinliği yapıyorum 5. sınıflara. Önce Optimus ile başlıyoruz. Çocuklar bizim yaptığımızı duyunca şaşırıp kalıyorlar. Devamında Emo alıyor sahneyi ve kendine hayran bırakıyor çocukları. Kapanışı ise akustik levitron ile yapıyoruz. Çocuklar sırayla gelip bakıyorlar havada asılı duran yağ damlasına.

Çocuklar etkinlik saatindeyken dış deney hazırlıklarını tamamlıyoruz ve çocukları bahçeye alıyoruz. Biz deneylere başlarken minik misafirlerimiz geliyor yan bahçedeki ilkokuldan. Teneffüs saatleri bizim dış deney saatine denk gelince onlarda uzakta sıraya geçip bizi izlemeye başladılar. Her deneyde şaşkınca birbirlerine bakınıyorlardı.

Sıra su roketini gelince düzeneği kurduk ve ipi çektik. Çocukların bir daha bir daha tezahüratlarına dayanamayıp bir kere daha düzeneği kurup roketi fırlattık. Büyük bir alkış tufanı koptu. Çocuklara bilim heyecanını bu kadar küçük şeylerle aşılayabildiğimiz için çok mutluyum. Etkinliklerimizin bitmesiyle çocuklarla vedalaşıp onları evlerine uğurladık.

Bilim Otobüsü tekrardan Hanak'ın üç eşsiz köşesine uğrayıp tüm gönüllüleri bir araya getirdikten sonra rotasını Hanak'taki dördüncü varış noktamız olan Hanak Çok Programlı Anadolu Lisesi'ne çevirdi. Lisede akşam sunumu ile başlıyoruz ve ardından çay eşliğinde gençlerle sohbet ederek günü tamamlıyoruz.

18 Eylül 'de Çıldır' a düşüyor yolumuz. Şehit Öğretmen Sezgin Yolcu YİBO'ya vardığımızda coşkulu bir kalabalık karşılıyor bizi.
Otobüsün dört tarafını çocuklar sarıveriyor. Otobüsten inince gelen ilk soru *"Futbol takımı mısınız?"* oluyor.
"Futbol takımı değiliz size bugün çeşitli etkinlikler yapmaya geldik." diyoruz.

Bu Eylül Başka Eylül (1. Bölümün Sonu) Zeynep Tokatlı